

GĚČKO

ŠKOLNÍ OBČASNÍK GYMNÁZIA MIMOŇ

Z obsahu:

Lenka Holajová (Kv): Superhrdinové všedních dnů... A nebo snad ne?

Romana Faltová (3.A): Jak je důležité mítí ... titul

Kamila Tahadlová (K): Povídka Praha

Ondřej Spálenský (3.A): Báseň Svět na dlani

Můj zapomenutý kout

Tomáš Halbych (Kv): Kancelářské balíky

Lukáš Prchal (T): Komiks

ŠKOLNÍ
ČASOPIS ROKU 2014
v Libereckém kraji

2. místo

v kategorii STŘEDNÍ ŠKOLY získává časopis

GĚČKO
Gymnázium Mimoň

Pár slov na úvod

Jak si již mnozí na školním webu přečetli, školní časopis, který se dožil tří let, slavil úspěch.

Jednalo se úspěch nečekaný, o to více potěšil.

Když jsem do soutěže Časopis roku Géčko přihlašovala, řekla jsem si, proč bych to nezkusili.

Pak přišla pozvánka na vyhodnocení do Prahy. Napadlo mě, že když už se neumísíme, tak si redakce udělá prima výlet do hlavního města. Když jsme vstoupili do Divadla Komédie, mohli jsme si prohlédnout různé školní časopisy a noviny zaslané do soutěže. Byl to pro nás trochu šok, protože ten náš se mezi nimi krčil jako chudý příbuzný. Prostě nemáme tolik přispěvatelů!

Grafická stránka v konkurenci ostatních taky nic moc... Vedle našich několika sepnutých stran zářily barevné časopisy s fotografiemi... Měli jsme opravdu malý komplex a v té chvíli nám bylo jasné, že nemáme šanci. Jaké bylo naše překvapení, když jsme byli vyhodnoceni jako druhí v Libereckém kraji v kategorii SŠ!

Tak to prostě v životě chodí. Někdy přijde úspěch, když ho nečekáte. Ale v každém případě platí jedno – musíte pro něj něco udělat. Naši redaktori se o to snažili, jejich články sice nebyly ve vyšperkovaných rámečcích, ale myslím, že měly slušnou úroveň, a to se cení. Doufám, že jim jejich snaha

vydrží. Účast v soutěži byla určitě dobrou motivací, jak časopis vylepšit. Tomáš Halbych se bude snažit o vylepšení grafické stránky (díky paní ředitelce, která slíbila zakoupit potřebný program), na ostatních je obsah, tj. to nejpodstatnější. Třeba se k nám přidají noví nadšenci a talenti. Tentokrát je to Lukáš Prchal z tercie a Ondřej Spálenský ze 3. A.

Na závěr bych ráda poděkovala všem, kteří se na tvorbě časopisu podíleli. Přeji hezké prázdniny nejen jim, ale i všem žákům a učitelům naší školy.

M. Grigerová

Superhrdinové všedních dnů... A nebo snad ne?

Možná už se k vám odněkud doneslo, že jsme v Praze na festivalu VŠEMI SMĚRY, letos s hlavním tématem „Po dráze mediálních superhrdinů“, byli ohodnoceni jako druhý nejlepší školní časopis v Libereckém kraji. Ale o tom se tu nebudu šířit. V tomto čísle se vám snažíme trochu přiblížit hlavně to, co tomu druhému místu předcházelo a co následovalo.

Já se tu trochu rozepíši o tom, co následovalo. Víím o sobě, že někdy přeháním, bohužel na tomhle jsme se shodli tak nějak všichni...

Když člověk přijede do Prahy, tak nějak očekává, že TAM bude všechno lepší. Ono totiž když jste třeba v Mimoni

v „kulturáku“, nenamlouváte si, že to bude akce světového kalibru, ovšem Praha je Praha a Praha je naše hlavní město, takže tam by měly být všechny akce alespoň trochu „na úrovni. S těmito myšlenkami jsme zahajovali i festival „VŠEMI SMĚRY“, který následoval po workshopech a udělování cen, o kterých už jste určitě byli zpraveni dalšími redaktory.

A jak to tedy s těmi superhrdinými bylo? Nejdříve nás uvítal Viktor Tamayo, který moderoval akci „Sám sobě šéfem“. Rozpovídal se o tom, jaká je dnešní doba a že nějak ti hrdinové jsou potřeba. Jako hosty si pozval tři novináře na volné noze - pány Daniela

Dočekala, Františka Fuku a fotografa Eugena Kuklu (poslední zmíněný se dostavil asi až čtvrt hodiny po začátku, prý kvůli dopravní zácpě). Když se první dva pánové rozpovídali, zdaleko to nebyla taková sláva, jak to prezentoval ve svém počátečním proslovu pan moderátor. Dojem začalo kazit už to, když si moderátor nedokázal zapamatovat jména svých hostů. To bylo docela nepříjemné faux pas. A to i přes to, že v té chvíli tam měl hosty jen dva... Alespoň iniciály kdyby si pamatoval... Copak je tak těžké zapamatovat si alespoň to DD a FF? Ale to byl jen začátek... Když se pak dali do řeči samotní hosté, řekla jsem si jen:

„Co to má sakra být?!“ Místo toho, aby nám přinesli profesionální pohled do světa médií, prezentovali se jen samými nedůležitými žvásty, ze kterých muselo být trapně i moderátorovi. Musím připustit, že občas měli také světlé chvilky, ale většinou to byla hrůza. Neustále se snažili vtipkovat, ale sama za sebe musím říct, že vtipní byli málokdy. Odvahu jim ale přiznám - na oficiální akci, která má reprezentovat Prahu, vyprávět o tom, že někdo stojí o fotky varlat jeho psa, to chce odvahu. Inteligenci toho, kdo to ze sebe vypustil, raději komentovat nebudu. To všechno v kombinaci s celkovým dojmem, který na nás udělali pánové Fuka a Dočekal, by se dalo

popsat asi takto: „Jestli je někdy potkáte v parku, utíkejte!“ Když se dostavil pan Kukla, koncentrace zajímavých myšlenek se naštěstí alespoň trochu zvýšila. Bylo vidět, že se ve svém řemesle vyzná. Ovšem i ten se někdy nechal ovlivnit dojmem pana Fuky a Dočekala. To celé zabalené v celkové nezajímavosti vyprávění jak moderátora, tak i jeho hostů dopadlo hrozně. Když jsem tam tak seděla a poslouchala, nejenže jsem se většinou strašně nudila, ale také jsem si říkala, jestli tohle doopravdy myslí vážně. Když jsem se pak dozvěděla, že kolegové a paní profesorka to cítí stejně, došlo mi, že tu je vážně něco špatně.

Další věcí, která přinejmenším působila trochu divně, bylo to, jak si aktéři neustále pohrávali s mobily a tablety (neznevýhodňuji notebooky, ale nikdo z aktérů žádný neměl). Když už se účastníte takové akce a upírají se na vás zraky diváků, měli byste na pódiu být jak fyzicky, tak i duševně. My doopravdy nemusíme sledovat, jak se neustále navzájem fotíte na Instagram, Twitter, Facebook či jinou sociální síť. A když pak začnete místo povídání žadonit o „lajky“ a na plátno vzadu promítat před chvílí pořízenou fotku na Instagramu a instruktivně dávat „lajk“, aby i ti „tupí“ diváci věděli, co mají hned udělat, zavání to už zoufalstvím. Stejně jako to,

že se nesoustředíte na to, co povídají další lidé, a místo toho se snažíte vymyslet ten nejlepší komentář k fotce, abyste obdrželi co nejvíc „lajků“, aby vám lidi psali hodně „commentů“ k fotkám, a samozřejmě - další „followers“ se také hodí. Možná další akce (Vizionáři internetu, Superhrdinky v mužském světě, 100 + 1 úhel pohledu a Dlouhodobá mise: Informovat) byly lepší, nebo alespoň působily profesionálně a další hosté byli zajímaví. První zážitek nás však tak znudil a možná i znechutil natolik, že jsme po necelé půlhodině opustili sál. A potom jsme už ani neměli náladu čekat na následující program a mít možnost zhodnotit celý festival a snad si zlepšit názor...

L. Holajová

Jak je důležité mít... titul

Před nedávnem jsem měla možnost zúčastnit se festivalu Všemi směry pořádaný Vyšší odbornou školou publicistiky v Praze. Nešlo jen o zajímavou zkušenost, tento zážitek mě donutil i pozastavit se a popřemýšlet nad jednou věcí - jsou vysoké školy tou nejlepší možností, ze kterých lze vybírat? Je bakalář to stejné jako nic? A opravdu je tak důležité mít titul?

Názory se samozřejmě liší, ale mezi studenty převládá názor, že mít titul je opravdu důležité. Divili byste se, kolik z nich vám řekne, že by si titul Bc. ani před jméno nedali kvůli studu. Proč? Mám se stydět za tři roky více, či méně zaslouženého

úspěchu? Koneckonců, stále je to úspěch, na který mám být hrdý. Spousta dotázaných vám potvrdí důležitost titulu, ale co s ním, jak ho využít? To není důležité. Když ho mám, seženu práci, budu vydělávat. Ale je tomu skutečně tak?

Každým rokem přichází záplava vysokoškoláků, kteří mají mizivou šanci najít zaměstnání, jež by odpovídalo jejich kvalitaci. Nebo opravdu titito studenti toužili po práci v supermarketu? Statistika říká, že nezaměstnaných vysokoškoláků přibývá, zejména těch, kteří mají vystudovaný humanitní obor. Proč? Je jich přebytek a je logické, že ne každý najde uplatnění.

R. Faltová

Praha

Toto je jeden ze zápisů z deníku Dominiky.

17. 5. – VEČER

Včera přišel tatka s nápadem, že pojedeme na výlet do Prahy. Náš autobus vyjžděl časně ráno, takže každý z nás dospával po cestě. Několik málo kilometrů před Prahou se bráchovi udělalo zle. Nikdo z cestujících nebyl nadšený. Řekli jsme si, že se to může stát každému, a mávli nad tím rukou. To jsme ale ještě nevěděli, co všechno nás čeká. V plánu jsme měli navštívit několik pražských památek. Tatka rozhodl, že nebudeme chodit pěšky jako burani a že pojedeme tramvají. V trafice jsme si

tedy koupili jízdenky a počkali na tramvaj. Za několik minut přijela. Nastoupili jsme a hned zase vystoupili, protože byla přecpaná. Mamka začala zmatkovat, že se teď nikam nedostaneme. Naštěstí nám jedna milá paní řekla, že za pár minut přijede další. A opravdu – přijela. Nastoupili jsme. Na druhé zastávce k nám přišel nějaký pán a chtěl vidět naše jízdenky. Tatka mu je tedy ukázal. Nato pán zrudl a na čele mu naběhla žíla. Zeptali jsme se ho, co se děje, a pán se začal rozčilovat, že když neumíme jezdit tramvají, tak ať do ní ani neleze-me. Mamka chtěla aspoň trochu

zachránit situaci, tak mu řekla, že jsme v Praze poprvé. Pán se začal smát. Pak nám (stylem jako bychom byli úplně blbí) vysvětlil, že si ty lístky musíme „cvaknout“. Prohlédli jsme si několik památek, zašli si na oběd a už byl skoro čas odjezdu. Když jsme se dostali do Holešovic, zjistili jsme, že nám autobus už odjel a další nám pojedou až za dvě a půl hodiny. Mamka začala opět zmatkovat, ale tatka zachoval chladnou hlavu. Řekl, že máme alespoň čas prohlédnout si orloj. Vydali jsme se tedy k orloji. Potom jsme si dali zmrzlinu a prošli několik

obchůdků. Půl hodiny před odjezdem našeho autobusu jsme se začali vracet. Co ale čert nechtěl, ztratili jsme se v uličkách. Ještě chvíli jsme takhle bloudili, než taťka našel vstup do metra. Koupili jsme si jízdenky a chtěli dolů k metru sjet eskalátorem, jenže ten byl zastavený. Tak jsme šli po schodech. V půli schodů jsme si všimli, že se eskalátor rozjel. Taťka s bráchou chtěli jet eskalátorem, tak se vraceli. Mamka se bála, že by se ztratila a mě tam samotnou taky nechat nechtěla. Tak jsme se všichni vraceli nahoru. Eskalátor byl ale hrozně strmý, takže to nic příjemného nebylo. Sjeli jsme dolů a zjistili, že jsme si jízdenky „necvakli“. Jeli jsme tedy strmým eskalátorem nahoru, tam si lístky „cvakli“, a zase dolů.

Dole jsme ovšem nevěděli, kterým směrem máme jet. Vtom se brácha nabídl, že má s sebou GPS a že nám najde, kudy dál. Zjistili jsme ale, že v metru není signál, takže nám bráchova GPS byla na nic. Začala jsem se s bráchou hádat, proč s sebou bere GPS, když v metru nefunguje a že by mu ji tady mohl někdo ukrást. Mezitím, co jsme se hádali, se mamka doptala, kudy máme jet. Jízda metrem byla také nezapomenutelný zážitek. Nejen že tam bylo moc lidí a nedalo se tam dýchat, ale každou chvíli mi tam někdo strkal ruku do kapsy. Stejně tam našel jen posmrkané kapesníky. Pak jsme málem nestihli vystoupit. Nakonec jsme autobus stihli. Sice jen taktak, ale přece. Byl stejně přeplněný

jako metro nebo tramvaj. Já jsem musela sedět vedle pána, který ztratil lístek a pořád mě obviňoval, že jsem mu ten lístek zasedla. A když jsem se zvedla, aby se podíval, že mu na lístku nesedím, tak pokračoval s tím, že jsem si ten lístek strčila do kapsy, aby musel platit pokutu revizorovi. No, takovýhle výlet se doufám dlouho opakovat nebude.

K. Tahadlová

Svět na dlani

Červnové paprsky ozářily mou mysl,
na zem se snesl teplý letní déšť.
Pocit mám - svět nedostal smysl,
řítíš se do záhuby, zatnutou pěst.

Pro drobet mamonu,
lžičku moci vládnout.
Čelit hlavní kanónu,
snad na dno si sáhnout.

Pro krásu, úspěchy, závist a lež,
bodá i rodiče - člověk je zvěř.

Hrdí jsme otroci práce a peněz,
pokroku,
a s písmeny kláves,
my hyneme!

Však zvedni již hlavu a věrme spolu,
zastav se, v klidu,
odpoj se od davu.

Je krásně a ptáci v rozkvetlých sadech pějí.
Žij!
To lidé také smejí.

O. Spálenský

Můj zapomenutý kout

V jedné z hodin literatury se měli studenti 3. A pokusit napodobit styl próz Vladislava Vančury. Toto je jeden ze zdařilých pokusů.

MŮJ ZAPOMENUTÝ KOUT

Místo dosti vzdálené od měšťáckých zvyků. Vprostřed rozlehlých luk, hájů a stromů, jež pamatují dávné věky, i těch, jež prvně hřejí své mladé listy ve slunečním svitu, chodíval jsem sklonit hlavu do zrcadel zdejšího toku. Dlouhé hodiny jsem dovedl přemítat zde v nepřeborném množství myšlenek a šlo mi to náramně. Krajina k tomuto zvyku vytváří úžasnou atmosféru.

Tyto časy narušil snad jen pohyb mých prutů, pokorně skloněných k říčnímu korytu. Tu a tam se z vody nad hladinu do mých přívětivých prstů dostaly ryby všech druhů. Hleděly poddaně. Co jiného jim také zbývalo v prostředí, kde vládl jsem já, tvor suchozemský? Jejich chápavé pohledy mne nutily vyvíjet další a další myšlenkové pochody. Jako by snad dole pod břehem, na břichu ležící, shledávaly myšlenky obdobné. Zdejší ráj jsem tuze nerad opouštěl a jako otrok vracel jsem se do hektických stěn města, šlapaje ztrápeně do železných pedálů.

Avšak pln jsem byl euforie, síly a energie. Dodala mi ji ta krásná říční niva, její kouzlo, dotek a podoba, kterou jí dala příroda, jíž dnes tak bezcitně opovrhujeme.

O. Spálenský

Kancelářské balíky

Nedávno jsem si uvědomil, jak potřebným se dnes stal kancelářský balíček MS Office. Zná ho každý a většina lidí má nějakou jeho verzi na svém harddisku. Vzhledem k ceně tohoto softwaru jsem se pokusil vyhledat alternativní programy a služby, které jsou zdarma.

OPEN OFFICE

Open Office je nejznámější freewarový kancelářský balík. Stejně jako v MS Office se skládá z textového editoru, programu na vytváření prezentací a na tvorbu tabulek. Dnes už jsou tyto programy bohužel značný kus za placeným balíčkem. Zatímco Microsoft svůj balíček aktivně vyvíjel (např.

rozdíl mezi současnou verzí a například verzí z roku 2003 je vidět na první pohled) Open Office takovými změnami neprošel. Přesto si myslím, že Open Office může být používán. Jde jen o zvyk a pro obyčejného uživatele jsou funkce, které nabízí, dostačující.

KINGSOFT OFFICE

Ani příznivci tabletů a mobilních telefonů s operačním systémem android nemusí zoufat. Aplikace Kingsoft Office umožňuje prohlížet, editovat i vytvářet soubory s koncovkami typickými pro MS Office (doc, xls, ppt). Všechny jeho výhody však zastiňuje chyba, na kterou bych rád upozornil. Všechny

soubory, vytvořené či editované v Kingsoft Office lze otevřít jen v této aplikaci. Aplikace je neustále ve vývoji a je jen otázkou času, kdy bude tato chyba odstraněna.

GOOGLE DOCS

Pokud používáte Disk Google, máte k dispozici „zjednodušenou“ internetovou verzi MS Office. Dříve bylo vše dostupné pod sekci Dokumenty Google, která se před pár měsíci stala součástí cloudu. Zvládají jak vytvářet soubory (opět s koncovkami typickými pro MS Office), ale po uložení na cloud lze tyto soubory v cloudu editovat a zpětně stahovat na váš pevný disk. Na rozdíl od Kingsoft Office zde není problém

s kompatibilitou.

v něm.

T. Halbych

ONE DRIVE

Samozřejmě, že i cloud od Microsoftu disponuje možností editace dokumentů. Zde už ani nelze mluvit o alternativě, jelikož One Drive má v sobě začleněn MS Office v nynější podobě. Všechny funkce i design jsou zachovány. Za další plus považuji to, že díky naší škole máme všichni u Microsoftu účet (školní e-mail), a proto i ti, co by se nechtěli „obtěžovat“ registrováním do této služby, ji mohou využít.

Jsou také programy, které jsou opět placené. Například program Indesign, který slouží na vytváření pokročilých textových dokumentů. Toto číslo Géčka je vytvořeno právě

Ze školních lavic

KLADNÉ VLASTNOSTI?

Vztřícnost, vzručenost, najivnost.

OSOBNOSTI?

Ticho de Brahe, exhulant Komenský, latinsky píšící humanista Jan z Hrabštejna.

Bůh byl kreativní – za 6 dní stvořil zemi.

Nezval se ve svém díle Edison zabývá objevem žárovky.

Kafka ve svém díle Proměna líčí proměnu muže v pavouka.

Neo měl archu.

Antonín Dvořák žil slavným hudebním stylem.

Zdeněk Svěrák vytvořil autorskou dvojici s Beethovenem.

Švejk je takový snaživec, který je bohužel menšího intelektu.

Obléká se zřídkka.

Venku mrzlo, až praštilo.

Její vlasy vlály jako havran.

Vzduch foukal po dešti po kapkách.

Vybráno ze zápisků MG

Komiks

M.MŠ: NEŽ TĚ OPĚTÍM, H.H: JĚ, CO TAH DEŽ VĚNUJÍ TI DROBNOU POZORNOST.

M.H: JĚ, CO TAH DEŽ ILLU A NENAPÍ- NEJ MĚ!

M.K: HA, RA, NIC PRO MĚ NEZNAMENAŠ, TY KRISO PRAŠIVA!

M.H: VYSLOVNE SVOU POSLEDNI PROSBU PŘED SMRTÍ!

M.H: TO JSEM TĚ NACHY- TALÁ, CO? PŘÍSTE SI TO S TĚMI KO- PÁČKAMI ROZMYSLI...

M.YŠ: TY, ZAJÍMÍ, PROČ ŽERĚŠ STÁLE TY KARTKY?

Z: MŮ... PROTOŽE JSOU VÍŽIVNĚ A MÁM MÁLO KALORIÍ! PROČ?

M: JEN TAK... Z: AHA, A PROČ TY LE STRAVUJEŠ POUZE SYREŇ?

M: BÝT TĚBOU, TAK PŘESTANU ČÍST OBRAZKO- VĚ KNÍHY!

L. Prchal